

TAK VREDE GENT

SHANTI

Maandelijkse nieuwsbrief voor levensvernieuwing en algemene broederschap
door vergelijkende studie van wijsbegeerte, godsdiensten, wetenschap en esoterie
JAAR 2022 - EXTRA NUMMER 2022

Belgische Theosofische Vereniging vzw
Hoofdzetel: Geuzenplein 8 te 1000 BRUSSEL

Doelstellingen van de Theosofische Vereniging:

1. Het vormen van een kern van de universele broederschap der mensheid, zonder onderscheid van ras, geloof, geslacht, kaste of huidskleur
2. Het aanmoedigen van de vergelijkende studie van godsdiensten, wijsbegeerten en wetenschappen
3. Het onderzoeken van de onverklaarbare wetten die in de natuur besloten liggen en van de vermogens die in de mens sluimeren

De vereniging is niet-sektarisch en bestaat uit zoekers naar inzicht. Haar eenheid berust niet op een gezamenlijk beleden geloof of wereldbeschouwing maar op een gezamenlijk streven naar waarheid.

Missie van de Theosophical Society (Adyar)

Het dienen van de mensheid door het ontwikkelen van een zich steeds verdiepend inzicht in, en verwerkelijking van de tijdloze wijsheid, spirituele zelfrealisatie en de eenheid van alle leven.

Activiteiten Tak Vrede: iedere maandag van de maand (behalve de 5de)
van 19.30u tot 21.30u.

Deelname is gratis en volledig vrijblijvend.

Locatie: ***Kollekasteel, Groenestaakstraat 66-68 te 9030 Mariakerke***

Meer informatie: <https://ts-belgium.be>

EXTRA Shanti

In herinnering aan Marcel Eeckman

V.U. : Tak Vrede, p/a Geuzenplein 8, 1000 Brussel - Email: tak.vrede@ts-belgium.be

Bescherming persoonsgegevens: Alle informatie over de Belgische wet bescherming van de persoonlijke levenssfeer van 8 december 1992 en de AVG EU, te bekomen via email: info@ts-belgium.be

Ieder van ons is een spirituele wereld en we zijn door de stoffelijke elementen in ons verbonden met deze materiële sfeer, en met de goddelijke geest (nous) door ons hoogste - ons geestelijke deel.

Door ons hele noëtische (geestelijke) deel verblijven we steeds in het hoogste, terwijl we via de lagere gebieden van het spirituele in ons aan de lagere delen zijn geketend.

*Plotinus
Enneaden, 'Onze beschermgeest', III, iv, 3*

Artikels EXTRA Shanti 2022:	Pagina
<i>Onze reis na de dood - deel 1</i>	<i>3</i>
<i>Onze reis na de dood - deel 2</i>	<i>12</i>

In herinnering aan Marcel Eeckman

Na een lange ziekte, een periode van heel veel leed en pijn, overleed onze broeder Marcel Eeckman op 30 mei 2022. Hij werd lid van de Belgische Theosofische Vereniging vzw op 30 maart 2010 en stond ingeschreven bij Tak Vrede in Gent.

Na jaren van zelfstudie kunnen we zeggen dat de Tijdloze Wijsheid of Theosofie hem niet onbekend was. Toen hij lid werd kon niemand voorspellen welke invloed hij zou uitoefenen op het leven van de leden en de werking van de loge. Als secretaris nam hij alle administratieve taken op zich. Jarenlang verzorgde hij ook de maandelijkse nieuwsbrief Shanti, waarin over diverse onderwerpen, heel wat eigen artikels verschenen. Daar bleef het echter niet bij. Marcel gaf ook ontelbare voordrachten, niet steeds eenvoudig om

meteen te begrijpen doch met de nodige uitleg kon men dan toch genieten van het noeste werk dat eraan vooraf was gegaan. We mogen hier zeker niet vergeten te melden dat door zijn vertaalwerk het boekje: 'Het Wonder van de Geboorte', de Vereniging de kans kreeg dit werkje van Geoffrey Hodson (The Miracle of Birth) in het Nederlands uit te geven.

Wie ooit in contact kwam met Marcel kon al snel ondervinden dat hij de diepe betekenis van de eerste doelstelling van de Theosofische Vereniging: 'het vormen van een kern van de Universele Broederschap' zeer goed begrepen had. Steeds bereid om te helpen waar nodig, werd hij voor velen een ware vriend die men kon vertrouwen, waar men op kon bouwen.

Ook tijdens zijn ziekte werkte hij verder en bleef hij zich inzetten voor de verspreiding van de Tijdloze Wijsheid. Zijn laatste werk kon hij, door de Covid-19 maatregelen, niet meer uiteenzetten in de loge. Het leek ons daarom fijn om, als eerbetoon aan Marcel, een extra Shanti op te stellen met de tekst van deze lezing.

Ook al is het soms een beetje moeilijk om de tekst te begrijpen, we hopen dat het zeker een stimulans is om zelf op zoek te gaan naar:

Onze reis na de dood - deel 1

De dood

Bewustzijn is van eeuwigheid tot eeuwigheid ononderbroken, alhoewel ze volgens de natuur der dingen een voortdurende en onophoudelijke verandering ondergaat. Wat mensen bewusteloosheid noemen is slechts een vorm van bewustzijn die te subtiel is om door onze grove hersenen-geest waargenomen te worden of te voelen, of te begrijpen. En wat mensen de dood noemen van een universum of van hun eigen fysieke lichaam, is maar de sloop van versleten voertuigen en de overdracht van het bewustzijn naar een hoger niveau.

De dood vindt plaats wanneer de samengestelde mens uiteenvalt en dit uiteenvallen gebeurt niet plotseling, behalve natuurlijk in het geval van dodelijke ongelukken of zelfmoorden. De dood wordt altijd voorafgegaan door een bepaalde periode, die van individu tot individu verschilt, waarin de monadische individualiteit zich uit een incarnatie terugtrekt. Dat proces van terugtrekking gaat natuurlijk gepaard met het verval van het zevenvoudige wezen dat de mens in zijn fysieke incarnatie is⁽¹⁾.

Dit verval gaat aan de fysieke ontbinding vooraf en is een voorbereiding van en door het bewustzijnscentrum op het komende bestaan in de onzichtbare gebieden.

Deze terugtrekking is in feite een voorbereiding op het toekomstige leven in onzichtbare rijken, en terwijl de zevenvoudige entiteit op deze aarde op die manier in verval raakt, kan men terecht zeggen dat ze een wedergeboorte in de volgende sfeer tegemoet gaat.

Voor de gemiddelde westerling is het zo moeilijk deze leer meteen te begrijpen, zodat het misschien

wenselijk is om voor eens en altijd duidelijk te maken dat, net als in de natuur, een volledige dood - dat wil zeggen een volledige vernietiging van bewustzijn - onmogelijk is. Evenzo voor een ononderbroken en onveranderlijk bewustzijn in een of ander evolutie-stadium. Dit, omdat vooruitgang of beweging of groei eeuwig doorgaat.

Voor elk stadium of elke fase van bewustzijn die door een evoluerende entiteit kan worden bereikt, zijn er echter kortere of langere perioden van aanhoudende individuele of misschien persoonlijke quasi-onsterfelijkheid. Hoe verder het wezen geëvolueerd is, hoe meer zijn spirituele en intellectuele vermogens zijn ontwikkeld of opgewekt, des te langer duren deze perioden. Dit kan relatieve onsterfelijkheid⁽²⁾ worden genoemd, hoewel deze uitdrukking een onjuiste benaming is.

Zo'n periode van ononderbroken zelfbewustzijn bij een zo hoogontwikkelde monadische entiteit is voor ons mensen in feite een relatieve onsterfelijkheid, maar strikt logisch beschouwd is dit evenmin onsterfelijkheid, net als het kortstondige bestaan van een vlinder.

Fysiek gesproken treedt de dood in als het hart ophoudt te kloppen. De laatste hartslag wordt onmiddellijk gevolgd door verlies van bewustzijn, want de natuur is heel meedogend in deze dingen.

Maar de dood is nog niet volledig, want in feite zijn de hersenen het laatste orgaan van het fysieke lichaam dat sterft. Gedurende enige tijd nadat het hart heeft opgehouden te kloppen, blijven de hersenen en hun geheugen nog actief. Hoewel het menselijke ego dat niet bewust doet, laat het in dit korte tijdsbestek elke gebeurtenis uit het voorafgaande leven de revue passeren. Er liggen heel duidelijke ethische en psychologische redenen aan dit proces ten grondslag. Dit proces vormt immers een reconstructie van zowel het goede als het kwade dat in het afgelopen leven werd gedaan en drukt dit als een verslag af op het weefsel van het spirituele geheugen van het stervend wezen.

Vervolgens raken de sterfelijke en stoffelijke delen in vergetelheid, terwijl het reïncarnerende ego het beste en edelste van deze herinneringen meevoert naar devachan, de hemelwereld van rust en herstel na de dood. Zo komt het einde, wat men de dood noemt, gevolgd door volledige en ongestoorde bewusteloosheid.

De lagere triade, Prana (levensadem), Lingasharira (modellichaam), Sthulasharira (stoffelijk lichaam), is nu definitief afgeworpen en het overblijvende viertal is vrij. Het fysieke lichaam van de lagere triade volgt de weg van de natuurlijke ontbinding en zijn verschillende groepen levensatomen gaan heen, daar waartoe ze van nature worden aangetrokken.

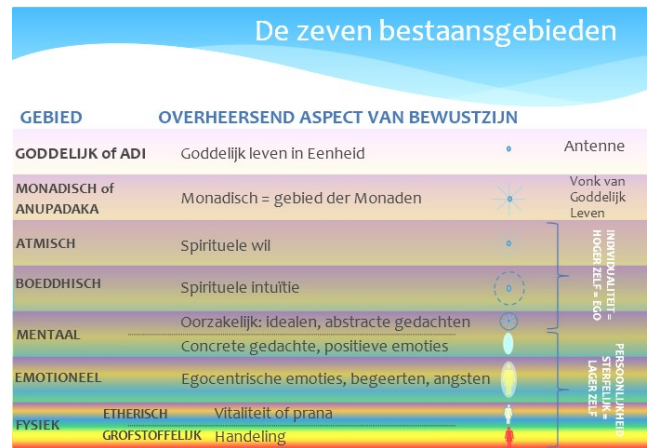
Het Lingasharira of modellichaam blijft in de astrale gebieden achter om tenslotte te verdwijnen. De levensatomen van Prana, of het elektrische veld, keren op het moment van de fysieke ontbinding onmiddellijk terug naar de natuurlijke pranische reservoirs van de planeet.

De mens is nu niet langer een zevental of een zevenvoudige entiteit, maar een viertal, dat uit het hogere tweetal `Atma/Buddhi (goddelijke monade/intuïtie) en de tussenliggende dualis Manas (denkvermogen) en Kama (begeerte) bestaat.

Hierna vindt de tweede dood plaats. De dood en het bijvoeglijk naamwoord dood zijn niet meer dan woorden waarmee het menselijke denken uitdrukking probeert te geven aan gedachten die opkomen bij een min of meer consequent waarnemen van de verschijnselen van de stoffelijke wereld. De dood betekent het uiteenvallen van een samengestelde entiteit of wezen.

De doden zijn dus alleen maar lichamen in ontbinding, entiteiten die hun levensreis op dit fysieke gebied hebben voltooid. Ontbinding is iets wat alle wezens gemeen hebben, want alle fysieke wezens zijn samengesteld: het zijn geen absolute wezens. Ze worden geboren, ze groeien, ze worden volwassen. Gedurende een bepaalde periode van hun leven verheugen ze zich, zoals men dat noemt, in de volle bloei van hun vermogens ... dan 'sterven' ze.

Dat is de gebruikelijke manier waarop men spreekt over de dood en het overeenkomstige bijvoeglij-

ke naamwoord is dood, als we zeggen dat zulke wezens of entiteiten dood zijn.

Dat wat de dood wordt genoemd, is zelf een overduidelijk toonbeeld van beweging en verandering. Absolute inertie is onbekend in de natuur of in het denken van de mens ... ze bestaat niet.

Kamaloka

Kamaloka is een samengesteld woord dat kan worden vertaald als 'begeertewereld'. Hoewel het weinig zegt, is het toch vrij nauwkeurig. Het is een half stoffelijk gebied, of beter gezegd wereld of rijk, dat subjectief en voor gewone mensen onzichtbaar is en dat onze stoffelijke bol omgeeft en ook insluit. Het is de woon- of verblijfplaats van de astrale vormen van dode mensen en van andere dode wezens, het rijk van de kamarupa's of be-

geertelichamen van gestorvenen.

Zoals H.P. Blavatsky zegt, is het de Hades van de oude Grieken en de Amenti van de Egyptenaren, het land van de stille schaduwen. Amenti⁽³⁾.

Als u een dierbaar iemand verliest en u moet zijn of haar uitvaart gaan regelen dan wilt u een uitvaartverzorger die u kunt vertrouwen, die luistert en met u meedenkt, die het voortouw neemt waar dat nodig is en op de achtergrond alert blijft als dat gepast is.

In de kamaloka vindt de tweede dood plaats, waarna het bevrijde hogere tweetal van de overleden mens devachan (zie hieronder) binnengaat. De hoogste gebieden van kamaloka gaan onmerkbaar over in de laagste gebieden of rijken van devachan en omgekeerd gaan de grofste en laagste gebieden van kamaloka onmerkbaar over in de hoogste gebieden van avichi (zie hieronder).

Wanneer het fysieke lichaam bij de dood uiteenvalt, blijven de astrale elementen van de geëxcarneerde entiteit in kamaloka of de 'begeertewereld' en zijn, evenals tijdens het fysieke bestaan, verbonden met dezelfde vitale centra die er nog steeds kracht aan geven. Hier vinden bepaalde processen plaats. De lagere menselijke ziel, die bezoedeld is met aardse gedachten en lagere instincten, kan niet gemakkelijk uit kamaloka opstijgen omdat ze onrein en zwaar is en dus omlaag is gericht.

In kamaloka vinden de processen plaats van de scheiding tussen de monade en het kamarupische spook of de schim. Wanneer deze scheiding zich heeft voltrokken, wat de hierboven genoemde tweede dood is, ontvangt de monade het reïncarnerend ego in haar schoot, waarin het zijn lange rustperiode van gelukzaligheid en herstel doormaakt. Is daarentegen de entiteit in kamaloka zo doortrokken van het kwaad en wordt ze zo sterk tot de aardse gebieden aangetrokken, zodat de monade niet in staat is het reïncarnerend ego aan het kamarupa te onttrekken, dan zinkt laatstgenoemde met zijn besmeurde ziel steeds dieper weg en zal misschien zelfs avichi ingaan.

Als de monadische invloed erin slaagt, wat meestal het geval is, de tweede dood tot stand te brengen, dan wordt het kamarupa niets anders dan een schim of een kamarupisch spook en begint onmiddellijk te ontbinden om ten slotte te verdwijnen, terwijl elk van zijn samenstellende levensatomen de weg volgen waartoe ze worden aangetrokken.

Avichi

Avichi is een Sanskrietwoord waarvan de algemene betekenis 'golfloos' is - zonder golven of beweging. Het duidt een toestand van stagnatie en onbeweeglijkheid van het leven en het Zijn aan. Het betekent ook 'zonder geluk' of 'zonder rust'. Een algemene term voor plaatsen waar het kwaad werkelijkheid wordt, maar waar niet gestraft wordt in christelijke zin. Waar de wil tot het kwade en de onbevredigde zuiver lage egoïstische verlangens de kans krijgen zich te ontwikkelen en ten slotte de entiteit zelf vernietigen.

Avichi kent vele stadia of graden. De natuur heeft alles in zich. Wanneer ze hemelen heeft waar goede en waarachtige mensen rust, vrede en gelukzaligheid vinden, dan heeft ze ook andere sferen en toestanden waar zij, die een uitingsmogelijkheid moeten vinden voor de kwade hartstochten die in hen branden, naartoe worden getrokken.

Avichi is een toestand waarin heel slechte mensen sterven en zonder onderbreking opnieuw geboren worden, maar niet zonder hoop op een uiteindelijke verlossing. In het geval van heel slechte of ziello-

ze mensen vertegenwoordigt de achtste sfeer of planeet van de dood een veel grotere mate van psycho-mentale degeneratie. Dit kan zelfs op ons fysieke gebied plaatsvinden.

In avichi bestaat de mogelijkheid om opnieuw door de straal van de spirituele monade te worden beziel. In de achtste sfeer of planeet van de dood verdwijnt deze mogelijkheid echter voorgoed en de entiteit die tot de planeet van de dood is gezonken, wordt in de esoterische filosofie een 'verloren ziel' genoemd. In de achtste sfeer worden de verloren zielen telkens weer in het laboratorium van de natuur vermalen en hun samenstellende psycho-astrale bestanddelen of levensatomen vallen ten slotte uiteen.

De achtste sfeer of planeet van de dood is een werkelijk bestaande bol en is ook een toestand van ZIJN, terwijl avichi bijna uitsluitend een toestand is waarin een entiteit kan verkeren.

Devachan

Een Sanskriet-Tibetaans woord dat kan worden vertaald als godengebied, godenland. Devachan als toestand is niet van toepassing op de hoogste, hemelse of goddelijke monade, maar alleen op de tussenliggende beginselen van de mens, op het persoonlijke ego of de persoonlijke ziel in de mens, overschaduwd door Atma/Buddhi.

Devachan kent vele graden: de hoogste, de tussenliggende en de laagste. Toch is devachan geen plaats maar een toestand, een toestand van de wezens die zich in die spirituele staat bevinden.

Devachan is de verwezenlijking van alle niet verwezenlijkte spirituele aspiraties uit de afgelopen incarnatie en de vervulling van alle spirituele en verstandelijke verlangens die in deze afgelopen incarnatie geen kans kregen om in vervulling te gaan.

Het is voor de menselijke ziel een periode van onuitsprekelijke vrede en gelukzaligheid, die voortduurt tot haar rusttijd voorbij is en de fase van het herstel van haar krachten afgesloten is.

In de devachanische toestand verkeert het reïncarnerende ego in de schoot van de monade (of van de monadische essentie).

De mens is hier niet langer een viervoudig wezen van substantie-beginselen (want de tweede dood heeft plaatsgevonden) maar is teruggebracht tot de monade met het reïncarnerende ego rustend in haar schoot, en is daarom een spirituele drieëenheid.

Nirvana

Nirvana betekent letterlijk 'uitgeblazen', maar dit heeft alleen betrekking op de lagere menselijke beginselen en betekent niet een volledige vernietiging.

Nirvana is iets heel anders dan de 'hemelen'. Nirvana is een toestand van volstreekte gelukzaligheid en van volmaakt, onbelemmerd bewustzijn, een toestand van opgaan in zuiver kosmisch Zijn en is de verbazingwekkende bestemming van hen die bovenmenselijke kennis en zuiverheid en spirituele verlichting hebben bereikt.

Het betekent in feite het persoonlijk-individueel opgaan in, of beter gezegd, de vereenzelviging met het zelf, het hoogste ZELF.

Het is ook de toestand van de monadische entiteiten die in de periode ligt tussen kleinere Manvantara's of ronden van een planeetketen en in nog hogere mate, tussen elke periode van zeven ronden of dag van Brahma en de volgende dag of nieuw Manvantara van een planeetketen.

Op dat moment, na voltooiing van hun verblijf op de zevende bol in de zevende ronde, zullen de monadische entiteiten nog veel verder zijn gevorderd dan de hoogste toestand van devachan. Ze zijn zelfs te zuiver en te ver gevorderd voor een toestand van devachanische gelukzaligheid en gaan naar de sfeer en toestand die voor hun geschikt is, namelijk, het Nirvana dat volgt op het einde van de zevende ronde.

Devachan en Nirvana zijn geen plaatsen maar toestanden. Toestanden van de wezens die zich in die respectieve spirituele omstandigheden bevinden. Devachan is de tussenliggende toestand, Nirvana is de super spirituele toestand.

Avichi, gewoonlijk de laagste van de hellen genoemd, is de tegenpool van de spirituele toestand. Dit zijn drie toestanden van de wezens die in de loka's (plaats: positief aspect) of tala's (plaats: negatief aspect) wonen, de werelden van het kosmische ei.

Voor de individuele mens geldt dat de Nirvanische toestand door grote spirituele zieners en wijzen, zoals Gautama de Boeddha kan worden bereikt, en zelfs door mensen die minder ver gevorderd zijn dan Hij.

Want in die gevallen waarin Nirvana zelfs tijdens het leven van een mens op aarde wordt bereikt, betekent dit dat zo iemand door evolutie zo ver op het pad is gevorderd dat het gehele lagere persoonlijke deel van hem volledig onpersoonlijk is geworden, dat het persoonlijke zich in het kleed van onpersoonlijkheid heeft gehuld en dat hij daarna in de Nirvanische toestand van de spirituele monade leeft.

Hoewel Nirvana de hoogste graad is van volmaaktheid die door ieder mens moet worden bereikt, wordt het door mystici niettemin minder hooggeschat dan de toestand van een Bodhisattva. De Bodhisattva, die op de drempel van Nirvana staat en de onuitsprekelijke glorie, vrede en rust ziet en begrijpt, blijft niettemin met zijn bewustzijn in de wereld van de mensen om zijn veelomvattende vermogens en krachten in dienst te stellen van al wat is.

Een heelal komt tot aanschijn omdat een kosmische entiteit zich belichaamt en een heelal sterft, evenals een mens sterft, omdat het een punt heeft bereikt waarop het grootste deel van zijn energieën de onzichtbare rijken al zijn binnengegaan. Heelallen belichamen zich net als menselijke ego's.

Dezelfde fundamentele wetten heersen zowel in het groot als in het klein. Er is geen enkel essentieel verschil. De verschillen liggen in de details, niet in de beginselen. De dood is slechts een verandering, het leven is slechts een ervaring.

Het enig blijvende is zuiver onvermengd bewustzijn, want dat sluit al het andere in.

Dood en slaap zijn in essentie hetzelfde, niet verschillend, behalve in graad. Slaap is een onvolmaakte dood en dood is een volmaakte slaap.

Dat is de belangrijkste sleutel tot alle leringen over de dood. De dood is niet tegengesteld aan het leven, maar in feite een van de vormen van leven - een ander soort bewustzijn, een verandering van de ene fase van leven in een andere, afhankelijk van de karmische bestemming. Ons lichaam verkeert in een toestand van voortdurende verandering, onze atomen zijn in een voortdurend proces van vernieuwing, dat niets anders is dan een soort sterven en dat, als het de atomen betreft, voor hen niet een betrekkelijke maar een volledige dood is. De dood wordt dan ook in de eerste plaats van binnenuit veroorzaakt en pas in de tweede plaats van buitenaf en houdt in dat het zich weder belichamende ego wordt aangetrokken naar de spiritueel-goddelijke sferen en het astraal-vitaal fysieke voertuig steeds verder uiteenvalt.

Er is herhaaldelijk gezegd dat ieder mens een bepaalde beperkte voorraad levenskracht bezit en dat als die is uitgeput, de mens moet sterven. Hiermee wordt bedoeld dat het vitaal-astraal-fysieke organisme als samengestelde entiteit niet alleen een bepaald weerstandsvermogen heeft tegen de stromen pranisch leven die erdoorheen gaan, maar dat het ook zijn eigen samenbindende kracht heeft die ontstaat in de prana's van de individuele moleculen en atomen die gezamenlijk het lichaam vormen. Met andere woorden, als de pranische krachten van de hele constitutie het lichaam zo uitputten dat het niet langer goed kan functioneren, begint het te verzwakken, misschien ziek te worden.

De uitdrukking 'het gouden koord' of 'de zilveren draad' van het leven slaat op deze akashische aura.

Als de dood nadert, wat de terugtrekking betekent van de levensessentie uit de geïncarneerde mens, wordt tegelijk de akashische aura ingetrokken en werkt dus steeds minder krachtig. Op het moment van de volledige dood, wat wil zeggen op het moment dat de vitale aura zich scheidt van het fysieke lichaam, wordt deze akashische aura teruggebracht tot een enkel koord of een draad die tenslotte breekt.

Dit koord heeft een bepaalde kleur. Soms ziet het er goudkleurig uit, soms zilverkleurig of blauwachtig, soms ook bruinachtig of rood of groen, en bij andere gelegenheden heeft het een grauwe tint. De

kleur hangt in elk van de gevallen af van de laatste gedachten die door het denken van de stervende mens gaan.

Het juiste moment van het breken van de draad is niet de laatste adem, ook zelfs niet de laatste hartslag, hoewel deze beide ogenschijnlijk het moment van de dood aangeven, wat zoveel wil zeggen als het moment van het verdwijnen van het grootste deel van de levensdraad.

Het panoramisch visioen

Zolang het panorama van de ervaringen van het geëindigde leven aan het hersenverstand voorbijtrekt, wat in alle gevallen van de dood gebeurt, blijft er nog een dunne draad aanwezig.

Pas wanneer het panorama tenslotte in volledige onbewustheid overgaat, verdwijnt ook deze laatste zwak gloeiende draad - en dat is de volledige dood van het lichaam. Rigor mortis zet dan meteen in en dat is een automatische aurische reactie, die zich openbaart als een tijdelijke onbeweeglijkheid of 'stijfheid' van de latente prana's in het lijk, die in vegetatieve toestand aanwezig blijven voor ze verdwijnen.

Wanneer de dood eenmaal heeft plaatsgevonden, zweeft het Lingasharira in feite rond en boven het lijk, hoewel het daarmee verbonden blijft door ontelbare fijne draden van astraal-pranische substantie - wat men elektrische of magnetische stof zou kunnen noemen.

In werkelijkheid scheidt iedere opening van het lichaam haar eigen deel van de astrale mens als een wolk van damp uit en zo staat ook iedere molecule en ieder atoom van het lichaam van de stervende mens zijn eigen deel van de algemene prana's af, die zich bevrijden van die moleculaire en atomaire banden en zo de 'explosie' of uitbarsting van licht of straling teweegbrengen die op het ogenblik van de dood plaatsvindt.

Door crematie valt het astrale lichaam sneller uiteen dan wanneer men het fysieke lichaam in het graf laat ontbinden. Dit omdat het astrale lichaam en het lijk fysiek en magnetisch zeer nauw met elkaar zijn verbonden.

In feite vallen ze bijna atoom voor atoom uit elkaar. De enige uitzondering is het skelet, dat dankzij zijn zware minerale scheikundige samenstelling zelfs langer kan blijven bestaan dan het astrale 'skelet' van het Lingasharira. Zolang het lichaam aan het ontbinden is in de kist, zweeft het Lingasharira eromheen en in die tijd wordt het kamarupa (astraallichaam) in zekere mate psychomagnetisch tot de omgeving van het graf aangetrokken.

Vuur is een elektrisch verschijnsel, een manifestatie van pranische elektriciteit. Het heeft gewoonlijk een ontbindende werking, maar het is ook de grote constructieve bouwer van het heelal en daarom werd het door sommige oude volkeren vereerd.

De panoramische terugblik begint gewoonlijk wanneer alle lichamelijke activiteiten en functies hebben opgehouden, soms zelfs vóór de laatste hartslag en gaat als regel door nadat het hart heeft opgehouden te kloppen en de laatste adem is uitgeblazen. Waarschijnlijk is gemiddeld zes uur nodig voor dit laatste aanschouwen van het pas afgesloten leven.

Zo'n panoramische terugblik vindt zelfs plaats wanneer een mens plotseling sterft als gevolg van een verschrikkelijk ongeval, wanneer bijvoorbeeld de schedel wordt verbrijzeld of het lichaam levend verbrandt. In deze gevallen vindt het panorama plaats in de hogere delen van de astrale hersenen die, hoewel ze ernstig zijn getroffen, vooral in de meer stoffelijke delen, niettemin als samenhangend orgaan langer blijven bestaan dan de fysieke hersenen.

Op heel hoge leeftijd begint het panorama op een vage en aarzelende manier enige dagen of mogelijk weken vóór de lichamelijke dood en dat is in feite de oorzaak van de versufte toestand waarin zeer oude mensen vaak vervallen kort vóór ze sterven.

Het panorama voltrekt zich in al zijn wonderlijke details - geen gedachte of daad wordt overgeslagen - omdat dit het gevolg is van de instinctieve werking van de menselijke monade die, bijna onbewust voor zichzelf, alle bijzonderheden van het juist afgesloten leven tevoorschijn brengt uit alle geheime schuilhoeken waar haar innerlijke optekeningen op haar eigen vitale substantie staan afgedrukt.

Doordat er spirituele krachten aan het werk zijn, die strikt harmonisch en karmisch zijn, functioneert het bewustzijn automatisch en begint het panorama met het eerste voorval dat het geheugen in het juist afgesloten leven heeft opgetekend en zet zich daarna voort als een grootse stroom van beelden, tot de laatste gedachte, de laatste emotie, de laatste intuïtie is bereikt - en dan volgt onbewustheid, volledig, plotseling en oneindig meedogend.

Dat is de werkelijke dood

Er is een vergelijkbaar panoramisch visioen dat voorafgaat aan het voorgaande, verkort maar minder levendig en volledig, bij wat de tweede dood in kamaloka wordt genoemd.

Maar dat is niet alles, want er is nog een derde maal zo'n panorama vóór de wedergeboorte, d.w.z. net voordat de menselijke monade haar devachanische droomtoestand verlaat en weer niet-zelfbewust wordt, voorafgaande aan de wederbelichaming in de menselijke moederschoot.

De volledigheid en nauwkeurigheid van de details hangen in elk van de gevallen af van het soort ego, want er is geen onwrikbare regel die voor iedereen geldt. Al deze visioenen vertonen verschillen in kwaliteit en intensiteit, afhankelijk van de graad van evolutie die het menselijke ego heeft bereikt.

Dit derde panoramische visioen heeft ook een enigszins profetische aard, want het menselijk ego dat zich voorbereidt op de zwangerschapsperiode die aan de geboorte in het fysieke lichaam voorafgaat, ziet niet alleen zijn verleden, maar ook flitsen van de toekomst en erkent dat het rechtvaardig en karmisch noodzakelijk is dat hij een fysieke omgeving en lichaam van een bepaalde aard binnengaat.

Na de dood kan het menselijk ego-bewustzijn van de gemiddelde mens niet zelfbewust blijven of worden in de hogere facetten van zijn constitutie. Daarom is het deel dat onbewust wordt, het gewone hersenbewustzijn van het dagelijks leven. Het blijft in deze toestand, met uitzondering van korte tussenpozen in de kamaloka, wanneer daar een min of meer vaag her-ontwaken plaatsvindt, weer gevolgd door een onbewuste toestand, waarna misschien opnieuw een her-ontwaken volgt, alles droom- en schaduwachtig, tot de tweede dood in kamaloka, wanneer het menselijke ego de droomtoestand van devachan ingaat, waar het min of meer ononderbroken blijft tot de impuls tot de volgende incarnatie wordt gevoeld.

Daarom strekt het kamalokisch 'bewustzijn' zich uit van tijdelijke uitwissing van het zelfbewustzijn, via alle tussenliggende graden van onbewustheid, tot de astrale lage soort van zelfbewustzijn zoals elementaren en verloren zielen hebben.

De gemiddelde mens is, wanneer hij zich in kamaloka bevindt, of onbewust of in een droomtoestand van voorbijflitsende beelden. Hoe zuiverder de mens, hoe dieper de onbewustheid. Zij die sterk gehecht zijn aan aardse dingen en hun stoffelijke begeerten en hartstochten, worden wel wakker in kamaloka en dat brengt veel lijden met zich mee, omdat ze een soort nachtmerrie hebben, al is hier de natuur zelfs vriendelijk, omdat de nachtmerrie onbestemd en vrij vaag is. De werkelijk spirituele mens is zich daarentegen nauwelijks bewust dat hij in kamaloka is en gaat er snel doorheen, als een trein door een tunnel, geheel onbewust van iets kwaads of onaangenaams.

De tweede dood

De tijdsduur tussen de fysieke dood en de tweede dood is bijna geheel afhankelijk van de aard van de geëxcarneerde entiteit. Hier gelden dezelfde regels: een werkelijk spiritueel mens verblijft heel kort in kamaloka en gaat er misschien zonder oponthoud doorheen. Zijn tweede dood zal al snel volgen. De gemiddelde mens zal er veel langer verblijven, terwijl de mens met sterk materiële instincten en gevoelens een nog langere tijd in kamaloka doorbrengt. Sommigen zijn er tientallen jaren, mogelijk zelfs honderd tot tweehonderd jaar, voordat de tweede dood komt en het daaropvolgende korte devachan.

Het is duidelijk dat allen in wie de spirituele aard geen aantrekking naar boven uitoefent - en daaronder vallen mensen die verstandelijk zwaar gehandicapt zijn geboren en ook baby's die jong sterven, geen tweede dood zullen hebben, die in feite een nieuwe geboorte betekent in hogere bewustzijns-toestanden.

In het zeer uitzonderlijke geval van een elementaar of verloren ziel, of een mens die in zijn leven zo volslagen dierlijk geweest is en verweven met de stof, dat zijn bewustzijn daaraan is geketend, vindt er een 'ontwaken' plaats van langere of kortere duur, d.w.z. dat hij zelfbewust of half-zelfbewust beseft dat hij dood is en niet langer een fysiek belichaamd mens.

In normale gevallen komt de mens, wanneer hij sterft, in een toestand van onbewustheid die vredig, mooi en oneindig meedogend is en die hem als een sluier van akashische bescherming omhult. Dan begint voor de devachani, afgezien van enkele vluchtige ogenblikken van droombewustzijn in kamaloka, de reeks gelukkige, spirituele gedachtebeelden, wat niet zoveel verschilt van het soort bewustzijn dat een mens heeft wanneer hij prettig droomt.

De tweede dood is daarom een astrale herhaling van wat bij de fysieke dood plaatsvond, want zoals bij de fysieke dood het lichaam wordt afgelegd, samen met het Lingasharira en de grove dierlijke prana's, zo legt het menselijke ego bij de tweede dood het kamarupa af, nadat het zijn schakels van psycho-magnetische aantreking daarmee heeft verbroken en betreedt de devachanische toestand. Het draagt alle spirituele verlangens of sympathieën of herinneringen die de persoonlijke mens gedurende het aardse leven in het weefsel van het bewustzijn had opgeslagen, met zich mee.

De tweede dood is: wanneer de laatste spirituele gedachte of het laatste spirituele beeld is opgenomen in het reïncarnerende ego en er niets overblijft om het aan het kamarupa gebonden te houden. Dit laatste wordt afgelegd als een kamarupisch lijk of omhulsel.

Vanaf dat moment begint het kamarupa te ontbinden: snel in het geval van mensen die een spiritueel leven hebben geleid, minder snel in het geval van gewone mensen en nog minder snel bij hen die zich sterk aangetrokken voelden tot stoffelijke zaken.

Dat is de reden dat na de tweede dood het kamarupa een astrale schil wordt genoemd.

Bovendien is die schil, als ze nog min of meer doortrokken is van de automatische hartstochtelijke impulsen van een grof-materialistisch of slecht mens, zelfs een soort elementaar; maar de echte elementaar is het kamarupa van een volslagen slecht mens of van een zwarte magiër die niet naar devachan kan opstijgen.

Er zijn gevallen bekend waarin het kamarupa van een bijzonder slecht mens eeuwenlang bleef bestaan - in feite zó lang dat het nog als een kamarupische entiteit samenhangt nadat zijn monade op aarde is teruggekeerd om te incarneren en daarna bij de ongelukkige 'nieuwe' mens rondwaart door zich te hechten aan zijn pas ontwikkelde kamarupa en in de meeste gevallen zich ermee te verbinden, waardoor het fungeert als een onophoudelijke bron van boze neigingen en impulsen.

Dit is een geval van wat technisch een wachter op de drempel wordt genoemd, waarop Bulwer Lytton in zijn roman Zanoni zinspeelt.

Wanneer de tweede dood plaatsvindt, bevrijdt de drievoudige monade, Atma-Buddhi-Manas, zich van al haar lagere Kama-Manasische substanties en krachten.

Deze vergankelijke elementen blijven achter in de kamarupische schil en vervagen geleidelijk, zoals het licht aan de hemel na zonsondergang. De krachten die dit vervagende licht voortbrengen, verdwijnen geleidelijk omhoog en omdat ze achtergebleven levensatomen zijn, hechten ze zich als slapende zaden of tanhische elementen aan het aurische ei van het menselijke ego dat nu zijn devachan is ingegaan.

Deze slapende zaden van lagere kenmerken en eigenschappen, d.w.z. slapende skandha's, zullen voorafgaand aan de volgende incarnatie, actief worden en een rol beginnen te spelen bij de vorming van het toekomstige astrale lichaam.

Als de drie-ene monade zich afscheidt van het kamarupa, worden de meest spirituele en verstandelijke eigenschappen als een nog stralender licht in het reïncarnerende ego teruggetrokken en dit spirituele aroma, de ware mens, wordt de devachani die slaapt in de schoot van het reïncarnerend ego, de

menselijke monade. Men moet hier wel onderscheid maken tussen de menselijke monade en haar straal en het menselijke ego.

De mens met zijn zeven beginselen is dus na de fysieke dood een mens met vier beginselen geworden die uit twee dualiteiten bestaat: Atma-Buddhi en Manas met de spirituele delen van Kama.

Wanneer de mens met zijn vier beginselen bij de tweede dood devachan ingaat, vloeien deze beide dualiteiten ineen tot de hogere triade: Atma-Buddhi en het hoogste deel van Manas, omdat de lagere Kama-Manasische eigenschappen worden losgelaten. De goddelijke straal schiet op het moment van de werkelijke dood huiswaarts naar zijn ouderster.

Wanneer de tweede dood intreedt, wordt de tussennatuur van de mens van haar boeien bevrijd; de geest-ziel keert naar haar geboortegebieden terug, terwijl de tussennatuur in haar rust en een proces ondergaat van spiritueel herstel, van assimilatie en mentale verwerking van de lessen die in het zojuist geëindigde leven zijn geleerd.

Zoals het fysieke lichaam zijn krachten weer opbouwt tijdens de slaap, zo heeft ook de tussennatuur van de mens haar eigen 'slaap' of devachan na elke incarnatie.

Devachan is een periode van spirituele en grote verstandelijke bloei van niet-stoffelijke energieën die tijdens het leven onvoldoende tot zelfexpressie konden komen. Deze energieën werken in op de karakterstructuur van de dromende entiteit die ze ondergaat, in zich opneemt en verwerkt.

De devachanische toestand is voor de gemiddelde mens die een fatsoenlijk, naar het goede strevend en moreel leven heeft geleid, een toestand van onuitsprekelijke spirituele en mentale schoonheid en vrede. Iedere verheven aspiratie en ieder onvervuld verlangen om goed te doen krijgt de gelegenheid in zijn bewustzijn tot uitdrukking te komen, zodat zijn devachan vol is van de vervulling van al het edelste dat hij op aarde hoopte te doen, met bijna oneindige variaties op fundamentele gedachtethema's, wanneer de scheppende vermogens van het ego zich daarmee bezighouden.

Het is beslist niet waar dat de geest ooit kan terugkeren na de dood om op een of andere manier met de levenden in contact te komen.

Want na de dood en na de verschillende processen van het afleggen van de pranische omhulsels in kamaloka stijgt het menselijke ego op naar zijn devachanische rust en is daarna onbereikbaar voor alles wat niet zijn eigen karakter of verheven spirituele aard heeft.

De devachani wordt door de wetten van de natuur zelf beschermd. Niets aards kan hem bereiken, want de akashische sluier die de devachanische entiteit rond zichzelf heeft geweven, beschermt hem, zoals de cocon de nog ongeboorte vlinder tegen het binnendringen van alles wat beneden het peil van haar eigen bewustzijn ligt.

Alleen spirituele liefde kan innerlijk in contact komen met hen die ons zijn voorgegaan; een liefde die ook maar enigszins persoonlijk of zelfzuchtig is, kan de devachanische bewustzijnstoestand nooit bereiken.

Er is een wet in het occultisme, geheel gebaseerd op de werkingen van de natuur, dat een mens in normale gevallen niet reïncarneert binnen een periode van honderdmaal het aantal jaren dat hij op aarde leefde.

De gemiddelde levensduur zou op het ogenblik ongeveer vijftien jaar zijn, maar dat is slechts een statistisch gemiddelde en er zijn natuurlijk miljoenen mensen die veel ouder worden en hun devachanische periode zal dus naar verhouding langer zijn.

Maar ieder ego heeft zijn eigen devachan, zowel wat de aard als de duur betreft. Sommige mensen zijn veel langer dan 1500 jaar in devachan, terwijl anderen, met sterk materialistische neigingen en eigenschappen, een devachan hebben dat misschien maar een paar honderd jaar duurt.

Bepaalde mensen hebben zo'n zwakke band met hun spirituele natuur dat wanneer de dood komt, er in het pas geëindigde leven niets is opgebouwd dat de devachanische toestand kan doen ontstaan.

Het gevolg is dat ze in een toestand van volledige onbewustheid verzinken, waarin ze blijven tot de volgende incarnatie, die heel snel volgt.

Noten:

1. Zevenvoudige mens: (van hoog naar laag) Atma (goddelijke ziel); Buddhi (intuïtie; rechtstreeks weten); Manas (denkvermogen); Kama (begeerte); Prana (levensadem); Lingasharira (astraal lichaam); Sthulasharira (stoffelijk lichaam).
2. Meester Koot Hoomi gebruikt in De Mahatma Brieven de uitdrukking 'pneumatische onsterfelijkheid' (blz.140-2) om daarmee aan te duiden wat relatieve onsterfelijkheid wordt genoemd, een onsterfelijkheid, ten onrechte zo genoemd, die in het geval van bepaalde ver geëvolueerde monadische ego's de hele periode van een Manvantara duurt, maar die noodzakelijkerwijs eindigt bij het volgende pralaya (rusttoestand) van het zonnestelsel. (Manvantara duurt 4.320.000.000 jaar).
3. Amenti wordt door H. P. Blavatsky beschreven als de 7 devachans of kama-loka's (= 7 hemelen)

Onze reis na de dood - deel 2

Weder belichaming

Verskillende voorbeelden van bijna onmiddellijke wederbelichaming zijn gemeld. Het vertegenwoordigen zeldzame en buitengewone gevallen van schijnbaar normale mensen die, om de een of andere karmische reden, misschien wel binnen een paar jaar na de dood reïncarneren.

Vergeleken met de grote meerderheid van gemiddelde mensen die tussen de incarnaties zowel kamaloka als devachan ondergaan, zijn ze zeer gering in aantal. Zulke mensen zijn in geen geval slecht of verdorven, maar zijn wat men spiritueel passief of neutraal zou kunnen noemen; en omdat ze zich tijdens het leven niet bewust zijn geworden van dat karakteristieke spirituele leven dat de devachanische ervaring voortbrengt, brengen ze korte tijd in kamaloka door en incarneren dan weer.

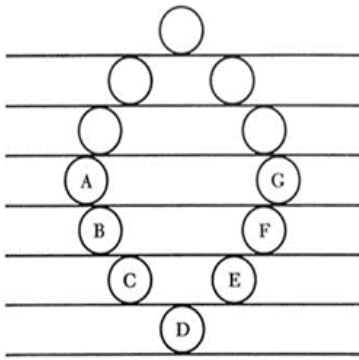

Devachan is het strikt mathematische resultaat van de spirituele toestand van een mens op het moment van de dood. Tot op een bepaald punt geldt dat hoe spiritueler de mens is des te langer is zijn devachan; hoe materialistischer hij is, des te korter. Er is echter een manier waarop devachan flink kan worden bekort: en wel door toewijding, door het opgeven van het zelf ter wille van de zaak van de boeddha's van mededogen.

Als evoluerende ziel is de mens verder gevorderd dan de aarde waarop hij woont en hij heeft daarom, in ruimere mate dan de geest van de aarde, mooie dromen, onzelfzuchtige verlangens, prachtige ingevingen van spirituele en verstandelijke grootsheid, en geen enkel mensenleven is lang genoeg om die in vervulling te doen gaan. Daarom heeft hij een naar verhouding langere tijd van rust nodig om die te verwerken en in zich op te nemen; een bol daarentegen is niet zover geëvolueerd als een menselijke monade, maar verkeert bijna in evenwicht op de lijn tussen de hogere en de lagere stoffelijke werelden, waardoor zijn perioden van belichaamd-zijn en niet-belichaamd—zijn praktisch even lang zijn.

Het is filosofisch onjuist om de tijd die het ego in devachan doorbrengt als te lang of onnodig te beschouwen. Zulke lange perioden zijn voor de menselijke monade beslist noodzakelijk, niet alleen ter wille van haar omzwervingen, maar ook voor het verwerken van de opgedane ervaringen van de devachanische entiteit als belichaamd mens. De devachani is zich niet bewust van het verstrijken van tijd zoals bij de aardse mens het geval is.

De tweede dood houdt in dat de menselijke monade het punt heeft bereikt waarop ze de laatste resten van haar astrale bekleding, of wat er van haar kamarupa was overgebleven, afwerpt. Vanaf dat

moment gaat ze geleidelijk de devachanische toestand in.

Terwijl de straal, die de emanatie van het zich weder belichamende ego is, opstijgt in zijn spirituele monade, gaat hij door de verschillende bestaansgebieden in de innerlijke werelden. In elk daarvan houdt hij zich gedurende kortere of langere tijd op, om de levensatomen af te werpen die in dat gebied thuishoren en die te substantieel van aard zijn om in deze straal te worden opgenomen, zodat hij verder kan trekken naar nog verhevener en spirituelere gebieden.

Deze doortocht van de rondtrekkende monade langs de opgaande boog van onze planeetketen⁽¹⁾ gaat door tot bol G wordt bereikt.

Voor de grote meerderheid van de mensen begint de devachanische slaap na de tweede dood in de kamaloka van de aarde, wanneer de monade de sfeer van de volgende bol ingaat; en deze slaap wordt geleidelijk dieper en extatischer tot de entiteit tenslotte alles volkomen vergeet, behalve haar devachanische dromen.

Wanneer de menselijke monade haar devachan begint in de kamaloka van de aarde, valt ze in slaap in de schoot van de spirituele monade en wordt ze in haar oudermonade meegevoerd door de bollen van de opgaande boog tot ze tenslotte onze keten verlaat om haar omzwervingen door de verschillende planeetketens in de buitenronde⁽²⁾ te maken.

Op de verschillende bollen waar de spirituele monade doorheen gaat, zal de menselijke monade die daarin rust, of gedeeltelijk ontwaken - hoewel altijd in zeer geringe mate - of helemaal niet en steeds afhankelijk van haar karma.

Wat er in feite gebeurt, is dat die monadische eigenschappen van het bewustzijn die min of meer volledig ontwaken op de verschillende bollen wanneer de algemene levensgolf ze bereikt - dat die eigenschappen, en niet het volledige bewustzijn van de devachanische monade, tijdelijk worden gewekt tot een denkbeeldig bewustzijn wanneer die bollen worden doorlopen.

Er zijn bepaalde analogieën tussen nirvana en devachan: beide zijn toestanden van bewustzijn die deze ervaren en geen van beide is een bepaalde ruimte of plaats.

De hoogste delen van devachan gaan over in de laagste graden van nirvana. Het belangrijkste verschil ertussen kan in enkele woorden worden weergegeven: devachan is min of meer een illusie, terwijl nirvana, dat dichterbij de fundamentele werkelijkheid van het kosmische leven staat en betrekkelijk werkelijk is.

Wanneer een monade zich heeft bevrijd van haar bewustzijns-voertuigen wordt ze monadisch bewust, d.w.z. met haar eigen innerlijk of aangeboren bewustzijn volledig zelfbewust, en dan is ze, omdat ze in essentie een goddelijk-spirituele entiteit is, in een nirvana. Alle omhullende sluiers of bekleedsels zijn 'uitgeblazen' of afgelegd, zodat het essentiële spirituele vuur onverhuld en vrij achterblijft - een jivanmukta, een bevrijde monade.

Als mensen zijn we omgeven door de sluier van ons menselijke zelf; met andere woorden, wij zijn nog geen jivanmukta's, leven nog niet in het verheven bewustzijn van onze monadische essentie en kunnen daarom slechts vluchtige intuïties van nirvana hebben.

Er zijn verschillende graden van nirvana; één ervan is zo hoog dat hij onmerkbaar overgaat in de toestand van de kosmische hiërarch van ons heelal, terwijl de lagere toestanden van nirvana vrij vaak worden bereikt door zeer mystiek ingestelde mensen die een spirituele training hebben ondergaan. Gewoonlijk kunnen ze niet lang in de nirvanische toestand blijven.

Nirvana ingaan betekent dat men alle belangstelling voor de wereld van de mens opgeeft en vanuit het menselijke het goddelijke bestaan binnentreedt. Als we dit nirvana ingaan, dan hebben we de top van ons hiërarchische stelsel bereikt en leven in Atma-Buddhische bewustzijnsgebieden.

Bij de dood van een mens gaan de manasische delen de mayavische toestanden van devachan binnen, terwijl de nog hogere of hoogste delen van de menselijke constitutie tegelijkertijd evolueren en actief zijn op hun eigen gebieden. Maar in hun eigen hoogste bewustzijnsdelen, om ze zo te noemen, bevinden ze zich in hun nirvana en hebben ze bewuste ervaringen in de ongesluisde Werkelijkheid van de hiërarchie waartoe elk van deze monaden behoort.

Het menselijke of manasische deel is dus in zijn devachan; het spirituele ego maakt zijn omzwervingen in de buitenronde⁽²⁾ door de heilige planeten. Het hoogste deel of de monadische essentie van de spirituele monade is zoals altijd in nirvana. Zelfs van een belichaamd mens op aarde verkeren de hoogste delen van zijn constitutie, de Atmische essentie van zijn wezen, in een nirvanische toestand. Daarom is ons bewustzijn tijdens de incarnatie op aarde, hoe werkelijk die ons ook toeschijnt, in feite in hoge mate illusoir, vergeleken met het ongesluisde en intens actieve bewustzijn van het nirvana.

Wat reïncarneert in de dieren is een straal van de spirituele monade die zich in de gebieden van de stof tot uitdrukking brengt als de dierlijke monade. Omdat de dieren niet zoals wij een ontwaakt denkvermogen hebben, niet een manasaputrische vermogen tot abstract denken, hebben ze nog niet een werkelijk ego ontwikkeld dat het hen mogelijk maakt een devachan te hebben. Dit is de reden dat zowel de dieren als de planten, de mineralen en de drie elementalen-rijken zich na de dood van hun fysieke lichaam vrijwel onmiddellijk opnieuw belichamen.

Bij de dieren vindt die reïncarnatie plaats na een tijdsperiode die varieert van enkele dagen tot misschien een jaar, want er zijn enorme verschillen tussen dieren, zoals bijvoorbeeld tussen een trouwe hond en een aardworm. Hoe minder ontwikkeld, des te eerder de wederbelichaming. Wanneer dieren sterven, hebben ze geen enkel postmortaal bewustzijn, behalve misschien dat een hond, een paard, of een kat, die een trouwe metgezel van een mens is geweest, een kort en zeer vaag soort astraal bewustzijn kan hebben nadat de schok van de dood voorbij is; maar zelfs dan volgt de wederbelichaming heel snel.

De planten hebben zelfs nog minder bewustzijn dan de dieren en wanneer dus een plant sterft, is haar 'astraal' enkele ogenblikken of dagen bevrijd, bij wijze van spreken, in kamaloka. Daarna belichaamt de monade zich weer bij de eerste de beste gelegenheid. In dit verband moeten we rekening houden met de wisseling van de seizoenen, die een zaaitijd met zich meebrengt en daarna maanden van rust, gevolgd door het ontkiemen van het zaad tot knoppen en bloemen in de lente en zomer. In bepaalde gevallen blijven de plantmonaden in een toestand van gekristalliseerde inactiviteit, als ijskegels als het ware, tot voor hun soort het groeiseizoen weer aanbreekt.

Omdat mineralen zelfs nog minder 'bewustzijn' hebben dan planten, want planten hebben inderdaad een vaag soort gevoeligheid wat het bewustzijn betreft; zijn dood en wederbelichaming van een minerale monade voor ons mensen, met ons tijdsbesef, praktisch gelijktijdig.

Onnodig te zeggen dat de entiteiten lager dan het mensenrijk geen devachan hebben en geen omzwervingen maken door de innerlijke rijken, behalve onbewuste flitsen heen en weer, omdat ze zo sterk met de stoffelijke werelden zijn verbonden dat ze die niet lang genoeg kunnen verlaten om, zoals de spirituele monaden, mystieke en wonderbaarlijke omzwervingen te maken.

Na de dood van een entiteit op aarde worden de verschillende 'levens' of levensatomen waaruit haar constitutie bestaat, vroeg of laat bevrijd en gaan dan onmiddellijk naar hun eerste en sterkste brandpunt van aantrekking. In het geval van een mens gaat elk van de levensatomen van zijn lichaam als het uiteenvalt, of als ze zich verspreiden als het wordt gecremeerd, ogenblikkelijk naar de mens, het dier, de plant of de steen, waartoe ze zich psycho-magnetisch voelen aangetrokken, belichamen zich korte tijd in zo'n brandpunt en gaan dan naar het volgende aantrekkingspunt dat op dat moment overheerst, en zo verder, door de eeuwen heen.

De levensatomen van de andere en hogere delen van de menselijke constitutie volgen soortgelijke wegen, elk op zijn eigen gebied. De astrale levensatomen bijvoorbeeld, die deel uitmaken van het Lingasharira, worden aangetrokken tot mensen, tot dieren of tot planten, enz.; de manasische levensatomen worden tot levende mensen aangetrokken en werken mee aan het onderhouden of vormen van hun zogenaamde mentale lichamen.

Tot op zekere hoogte worden de psychische, instinctieve en astrale delen van de dieren gevormd uit levensatomen die aan het mensenrijk zijn ontleend. Dit toont aan hoe schitterend de natuur in al haar werkingen is verweven. Het dier wordt langzaam door deze psychische, astrale en andere

contacten met het mensenrijk geholpen, net zoals wijzelf worden geholpen door de levensatomen of 'levens' die onze constitutie binnenkomen vanuit de dhyani-chohanische klassen.

De tanhische elementalen kunnen ook worden omschreven als een emotionele en mentale gedachte-neerslag, na de tweede dood en voordat het ego devachan binnengaat, blijft hun afdruk bestaan op de verschillende soorten levensatomen die op alle lagere gebieden van de menselijke constitutie hadden gefunctioneerd. Sommige van deze tanhische elementalen of levensatomen trekken rond en worden tenslotte psycho-magnetisch weer aangetrokken tot het reïncarnerende ego tijdens het proces van opbouw van een nieuwe astrale vorm, voorafgaande aan de wedergeboorte.

Andere behoren tot de monadische substanties van het aurische ei en blijven daarin dus in een latente toestand, om pas te ontwaken wanneer de devachani devachan verlaat.

Daarna werken deze slapende tanhische elementalen samen, in combinatie met de andere levensatomen die hebben rondgezworven, om de nieuwe astrale vorm op te bouwen waarover HPB spreekt. Vooral deze twee klassen van tanhische levensatomen of elementalen vormen de skandha's⁽³⁾ van de mens in zijn komende incarnatie.

Het vormgeven van de astrale mens vindt plaats binnen het aurische ei van de ex-devachani. Vanaf het moment dat het ego de devachanische toestand verlaat, wordt de astrale vorm geleidelijk vollediger, duidelijker afgebakend, naarmate de zich voorbereidende entiteit het binnengaan in de moederschoot nadert. De straal van het reïncarnerende ego treedt eerst de aura binnen en later de schoot van de aanstaande moeder door middel van de groeiende astrale vorm, die ontstaat in en uit het meest geschikte levenscentrum of levensatoom dat latent in het aurische ei van de binnenkomende entiteit aanwezig is.

De term astrale vorm duidt niet zozeer op een werkelijk lichaam, zoals we ons dat voorstellen in onze fysieke wereld, maar meer op een verzameling etherische levensatomen in het aurische ei, die in het begin vaag en schaduwachtig is, maar geleidelijk een min of meer definitieve menselijke vorm aanneemt die meestal buitengewoon klein is.

Het meest stoffelijke deel van de nieuwe astrale vorm treedt eerst de aura en dan de schoot van de vrouw binnen, waarin het een levende eikel voortbrengt en een passende omgeving vindt; tegelijkertijd flitst het innerlijke en meer manasische deel van de astrale vorm, dat het meer etherische deel is van het straalpunt van het reïncarnerende ego, naar de mannelijke ouder en brengt in zijn daarvoor bestemde fysiologische orgaan de positieve levenskiem voort.

De menselijke ego's die op incarnatie wachten zijn buitengewoon talrijk, zodat er tientallen entiteiten kunnen zijn die kinderen van één bepaald paar zouden kunnen worden, maar op een bepaald fysiologisch moment is er altijd één die de sterkste aantrekking tot de aanstaande moeder heeft, en het is deze astrale vorm die het kind wordt.

Vóór de wedergeboorte wordt de entiteit dus aangetrokken tot het gezin waar naartoe ze door haar karma wordt aangetrokken of gestuwd; als de noodzakelijke fysiologische activiteiten op het juiste moment plaatsvinden, voltrekt de conceptie zich en begint de groei van het embryo.

Het reïncarnerende ego heeft in zeker opzicht heel weinig keuze in deze kwestie, als we hiermee bedoelen een weloverwogen kiezen van zijn toekomstige familie. Een keuze zoals wij die opvatten bestaat bijna niet, omdat het reïncarnerende ego nog maar net devachan heeft verlaten en is verzonken in de betrekkelijke onbewustheid van de voorbereidingsperiode die aan de geboorte voorafgaat en zich dus niet in een positie bevindt om zelfbewust te kiezen. Het is karma die de dingen van begin tot einde beheerst en karma is, abstract gezien, onfeilbaar in zijn werking.

Wanneer de astrale vorm zich definitief heeft verenigd met de menselijke eikel, begint de groei als foetus. De lagere of grovere delen van de astrale vorm worden het Lingasharira van het kind, in combinatie met de twee algemene klassen van tanhische elementalen; terwijl zijn hogere delen, de voertuigen van de 'straal' van het reïncarnerende ego de tussenliggende delen van de menselijke constitutie worden.

Wanneer het straalpunt van het zich weder belichamende ego, dat

zelf een straal is van de spirituele monade, zijn eigen tussensfeer bereikt, daalt hij niet verder in de stof af. Maar zijn psycho-magnetische straal, die een sterkere binding heeft met de stoffelijke werelden, daalt nog verder af, en wekt de levensatomen tot activiteit op elk van de gebieden tussen dat van het zich weder belichamende ego en de astraal fysieke stof van onze aarde.

Binnen- en buitenronden

De twee belangrijkste soorten circulaties die door de verschillende klassen van monaden worden gevolgd, als levensgolven en als individuen, worden aangeduid als de binnen- en buiten ronden.

De binnenronden worden gevolgd:

- Gezamenlijk, door de levensgolven die van bol naar bol gaan rond een planeetketen;
Op precies dezelfde manier individueel door het ego of de menselijke monade na de dood van het fysieke lichaam.

Op overeenkomstige wijze worden de buitenronden gevolgd:

- Door de gezamenlijke monadische klassen of levensgolven die na enorme tijdsperioden overgaan van planeetketen naar planeetketen. (Heilige planeten)
- Op precies dezelfde manier individueel door de spirituele monade van de mens.

Na de dood stijgt elk van deze verschillende delen op naar het gebied waartoe het wordt aangetrokken; met andere woorden, elk stijgt zo hoog als het kan. De goddelijke monade, die het hele melkwegstelsel, ons thuisheelal, als haar bereik heeft, schiet van ster naar ster en van zonnestelsel naar zonnestelsel. Omdat de spirituele monade daarvoor niet sterk genoeg is, is haar terrein het zonnestelsel en gaat ze van planeet naar planeet en naar het hart van Vader Zon; terwijl het gebied van de menselijke monade, of het reïncarnerende ego, het hele stelsel van de twaalf bollen van onze planeetketen bestrijkt.

Wanneer de aardse mens sterft, verzinkt de menselijk-dierlijke monade terstond in een toestand van volledige onbewustheid en wordt bijna onmiddellijk opgenomen in de eigenlijke menselijke monade; de menselijke monade wordt op haar beurt na de tweede dood in kamaloka opgenomen in de spirituele monade en ondergaat daarin haar lange devachanische droomtoestand en dit devachan komt voor ieder op een verschillend moment tot volledige ontplooiing, afhankelijk van het individuele karma. Het gewone aardse ego, u en ik, kan niet hoger stijgen dan zijn kleine devachan, d.w.z. het kan niet verder gaan dan zijn natuurlijke woonplaats en dat is de aarde; daarbuiten verliest het menselijke ego het bewustzijn en wordt in het reïncarnerende ego meegevoerd wanneer laatstgenoemde zijn ronde langs de bollen maakt.

De spirituele monade - die de menselijke monade in zich meevoert die op haar beurt de menselijk-dierlijke monade in zich heeft, min of meer als een gedachteenerslag of als tanhische zaden die de toekomstige mens in zijn volgende aardse leven voortbrengen - stijgt min of meer snel door de bollen van onze planeetketen, tot ze de hoogste bol daarvan bereikt en is dan gereed om haar vleugels uit te slaan.

Wanneer ze de hoogste bol verlaat, begint ze aan haar omzwervingen, die een tijdelijk verblijf in elk van de zeven heilige planeten omvatten, in regelmatige volgorde, overeenkomstig vooraf vastgelegde wegen die de kosmische krachtlijnen nauw volgen, de circulaties in de kosmos. Men moet echter wel in het oog houden dat de volgorde zoals die in het algemeen door de Ouden werd aangegeven. Namelijk: Saturnus, Jupiter, Mars, Zon (vervanging voor Vulcanus), Venus, Mercurius, Maan (vervanging voor nog onbekende planeetketen), niet die volgorde is waarin de monade rondtrekt.

Het doel van de gang van de monade na de dood door de verschillende planeetketens is haar in staat te stellen zich op elke keten te ontdoen van de bekleedsels of het voertuig dat tot de levensessentie van die planeetketen behoort. Wanneer de terugreis naar onze aardketen begint, doorloopt de monade diezelfde zeven planeetketens, maar in omgekeerde volgorde, en bekleedt zich op iedere planeet opnieuw met de levensatomen waaruit de bekleedsels bestonden die ze eerder had afgeworpen.

Deze bezoeken aan de verschillende ketens nadat de monade onze aardketen heeft verlaten, duren, op enkele uitzonderingen na, bijzonder kort, omdat de monade in het huidige kleine zonnemanvanta-

ra haar voornaamste karmische bestemming op onze planeetketen heeft. Als die bestemming voorlopig is bereikt, zal ze zich voor een nieuw klein zonnemanvantara naar de volgende planeetketen begeven waarheen ze karmisch wordt aangetrokken.

Op deze manier werkt de monade door en op elk van de zeven heilige planeetketens: ze doorloopt ze alle achtereenvolgens tot ze tenslotte de zonneketen bereikt, waarin ze haar ronde maakt langs de bollen van de zon.

Als de spirituele monade aan het einde van haar omzwervingen komt, begint ze haar terugreis en komt ze in de psycho-magnetische aantrekking die haar langs de circulaties in de kosmos terugvoert naar de planeetketen aarde, via elk van de zeven heilige planeetketens, maar in een volgorde tegengesteld aan die van de reis omhoog. Wanneer ze tenslotte onze planeetketen binnengaat, begint ze haar afdaling door de bollen A, B en C tot ze opnieuw onze bol D bereikt.

Tegen die tijd bereidt de menselijke monade, anders gezegd het reïncarnerende ego dat zijn Devachan bijna heeft beëindigd, zich voor op haar nieuwe incarnatie.

Wanneer de energie van de aantrekkingskrachten en van de stuwende innerlijke aspiraties, die eerder dit opstijgen van de monade door de sferen veroorzaakten, voorlopig is uitgeput, keert de monade op haar schreden terug. De latente gedachte- en gevoelszaden die in vorige levens door de verbeeldingskracht, spirituele verlangens en verheven verstandelijke aspiraties in de monade werden opgeslagen, beginnen nu, omdat ze hun oorsprong op stoffelijke gebieden hadden, de monade omhoog te trekken, tot het zich weder belichamende ego de gelegenheid krijgt zijn eigen incarnerende straal, of menselijke ego, uit te zenden naar de karmisch geschikte menselijke zaadkiem.

Elke incarnatie brengt uit de karmische neerslag van het karakter een nieuw mens voort, die bestaat uit wat uit de vorige incarnatie werd overgebracht, plus de nieuwe toevoegingen van vermogens en eigenschappen die tot werkzaamheid worden gebracht als gevolg van het assimileren in devachan van de ervaringen in het vorige leven van de monade.

Theosofie toont de glorie en rijkdom van wat wij de dood noemen. Welke conclusies moeten we trekken uit de leringen over de dood:

Ten eerste: dat zij die achterblijven geen verdriet hoeven te hebben over wat er met hun dierbaren na de dood gebeurt. Voor alles wordt heel mooi gezorgd door de grote moeder, de natuur. Wanneer de dood komt, betekent dat een verlossing, een veel ruimer leven, een onuitsprekelijk verbazingwekkend avontuur.

Ten tweede: dat er niet voor ieder mens die op de aarde wordt geboren een nieuwe ziel wordt 'geschapen', maar dat iedere menselijke ziel eenvoudig een reïncarnatie is van een menselijk ega dat sinds eeuwen en eeuwen geleden zich heeft geïncarneerd.

Ten derde: het hele werk van de evolutie is gericht om ons zelfbewuste deel, van de hogere delen van onze constitutie, steeds vollediger zelfbewust te laten worden. De mens is in zijn diepste essentie een goddelijke monade, onvoorwaardelijk onsterfelijk, en heeft een werking en een actief zelfbewustzijn met een kosmisch bereik.

Als een zevenvoudige entiteit omvat zijn constitutie zowel wilskracht als intelligentie, waarmee hij voor zichzelf een verheven bestemming kan scheppen en als hij dat wil een zelfbewuste god kan worden.

In het grote geheel van de natuur wordt een ziel geboren en komt hier als gast uit de uitgestrekte gebieden van de eeuwigheid.

Over haar weten we niets anders dan dat ze al eerder heeft geleefd, hier een tijdje verblijft en weer verdergaat. Waarheen?

Wanneer we nadenken over datgene wat in ons onsterfelijk is, dan krijgen we antwoord vanuit de levende stilte. En we weten dat het leven eeuwig is en dat de dood slechts een stap vooruit betekent naar ruimere gebieden van leven.

Wanneer een ziel zich van het lichaam scheidt, gaat ze niet onmiddellijk verder. Haar oude omgeving houdt haar een tijdje vast. Ze is zich bewust van de pijn van ons verlies; onze rouw belemmert haar vertrek. De grote reis ligt vóór haar. Ze is niet zoals we haar hier kenden, maar groter: alle beperkingen waren voortgekomen uit het hersenverstand, dat nu dood is.

Ze wil verdergaan, vooruitgaan en zich ontvouwen. We doen haar onrecht als we haar vlucht belemmeren. We zouden haar zo vrij moeten laten als vogels in de lucht, vrij zoals de Wet dat heeft bedoeld. We zouden van onze geliefden afscheid moeten nemen zonder te treuren, vol vertrouwen, alsof ze slechts op reis gingen, en goed opletten dat we niet gaan denken dat er zoiets als de dood bestaat wanneer er alleen een wedergeboorte heeft plaatsgevonden. Laten onze mentale beelden het tegenovergestelde van treurig zijn, stralend vol van hoop en harmonie, liefde en bloemen, dan kan ik de vertrekkende ziel bijna een zegening zien terugsturen als ze de wereld van licht binnengaat.

De ziel die heengaat begrijpt hoe onwerkelijk het zojuist afgesloten leven was, en dat al haar handelingen hier zaken betrof die niet waren afgerond. De herinnering is enige tijd levendig en sterk; spiritueel licht wordt geworpen op het pad dat vóór haar ligt; onthuld wordt wat had kunnen zijn en wat nog moet worden gedaan.

En de ziel vraagt om een betere kans, om in het licht van de ervaring die ze heeft opgedaan opnieuw te kunnen beginnen, om oude fouten te herstellen, nieuwe pogingen te wagen, met begrip iets nieuws op te bouwen.

En met de aspiratie komt het antwoord:

In het goddelijke geheel worden eindeloos kansen geboden.

Noten:

- (1) Een planeetketen bestaat uit 7 bollen (bol A tot bol G). Zes onzichtbaar voor ons mensen. De vierde bol, onze bol, bol D, de aarde, is de meest stoffelijke. Klimmende boog is van bol E tot bol G. Dalende boog van bol A tot bol C. De vierde bol van de planeetketens die wij kunnen waarnemen zijn: Venus, Mars, Mercurius, Saturnus, jupiter.
- (2) Binnen- en buitenronden:
Binnenronde: Een binnenronde staat voor de passage van de tien klassen of menigten van monaden door alle bollen die een planeetketen vormen. Een binnenronde begint op de hoogste bol en gaat voort en rond door alle bollen en eindigt met de bol waarop de levensgolven voor het eerst begonnen. Dezelfde reis wordt gemaakt door de spirituele monade na de dood.
Zo'n complete rondgang van de levensgolven op elk en ieder van de bollen van een planeetketen wordt een planeetaire ronde of ketenronde genoemd, terwijl de passage van een volledige levensgolf door een bol, voordat die naar de volgende bol gaat, een bolronde wordt genoemd. Zeven of twaalf van zulke bolronden vormen een planeetronde. Elke levensgolf gaat zeven keer langs elke bol wat een wortelras wordt genoemd.
Buitenronde: De passage van alle levensgolven van een planeetketen naar andere planeetketens in een regelmatige volgorde, na de voltooiing van een bepaalde cyclus op de oorspronkelijke planeetketen. Een buitenronde is een kort bezoek aan de zeven heilige planeten, zeven of tien keer, en maakt deel uit van de kringlopen binnen het zonnestelsel. Deze term wordt ook gebruikt voor de reis van de spirituele monade van de overleden mens door het zonnestelsel.
- (3) Sanskrietwoord dat bundels of verzamelingen betekent.

Bronnen:

David Pratt: Our After-Death journey

Gottfried de Purucker: Occulte woordenlijst - Bron van het occultisme - De esoterische traditie.

Katherine Tingley: The Wine of Life